
Jak se kráčí v dimenzi
Martin
Tonár Ml.

5. Kapitola 5 - Baletka

Apolena šla stále dál. Věděla, že má jít stále rovně po pláži. Připadalo jí zvláštní to, že pláž stále vypadá stejně. Nebo ne? Něco bylo jinak. Pláž byla o něco širší, než byla předtím. Voda však byla stále tak rozbouřená, jako předtím. Jakoby se pláž zvětšila. Zeď však byla stále na svém místě a byla stále vysoká, snad i opět o něco vyšší. Apoleně to přišlo velmi zvláštní. Promnula si oči, avšak pláž byla stále stejně široká. Avšak přibylo něco, co před tím, než si Apolena promnula oči, před ní ještě nebylo. Byla to mlha. Velmi hustá a neprohlédnutelná mlha. Apolena se chtěla zastavit a rozmyslet se, zdali do mlhy vkročí. Jenže ne, její nohy se nerozmýšlelya tak Apolena vkročila přímo do mlhy. Nešlo v ní vůbec vidět. Zatímco Apolena procházela mlhou, uslyšela najednou sladkou melodii, která zněla jako melodie z hrací skříňky. Byla to tak sladká a krásná melodie, že si ji Apolena začala broukat.Následně však přestala, když si uvědomila, že melodii odněkud zná, avšak nevěděla odkud.

Mlha se mezitím pomalu rozpouštěla a Apolena uviděla před sebou jakousi točící se siluetu. Hudba stále zesilovala. Když se mlha rozpustila, Apolena zůstala stát na místě. Před ní se objevilo něco jako malá scéna. Bylo zde asi pět řad na sezení po pěti židlích. Před řadami bylo malé pódium, na kterém tančila mladáa krásná baletka. Vlasy měla blonďaté a smotané do drdolu. Na sobě měla krásné bílé baletní šaty. Doplňovaly je bílé taneční legíny a bílé baletní špičky na chodidlech. Hudba hrála odněkud. Jakoby jí hrál sám vítr. Tanečnice tančila tak krásně, že si ani nevšimla Apoleny. Ta přišla přímo k pódiu a usedla hned do první řady. Ne, že by chtěla. Její nohy to chtěly. Hleděla na tanečnici, jak tančí. Apoleně to však nedalo a zavolala na tanečnici.

„Dobrý den!“

Tanečnice neodpověděla. Apolena tedy ještě jednou a hlasitěji pozdravila.

„Dobrý den!“

Tanečnice se podívala na Apolenu, tančit však nepřestala.

„Jak se opovažujete mě rušit při tanci? Mě, Baletku tak talentovanou a překrásnou?“ odpověděla naštvaným tónem Baletka.

„Omlouvám se, ale já vás jen pozdravila.“ řekla Apolena.

„Tak to tedy chápu.“ usmála se Baletka, tančit nepřestala. „Tak tedy, dobrý den!“

Apolena úsměv opětovala.

„Tančíte překrásně. Kdo vás naučil takto tančit?“

Baletka se zasmála, během toho stále tančila, a polichoceně odpověděla.

„Děkuji! Nikdo mě nikdy nepochválil.“ chvíli Baletka mlčela. Poté se zeptala. „Ptala jste se, kdo mě učil?“

Apolena přikývla.

„Sama nevím. Asi jsem se takhle naučila tančit sama. Nebo mě někdo učil? Mohla jste to být Vy? Mohla jsem to být já? Kdo ví?“

Apolena nevěděla, co odpovědět a tak se zeptala. „Jak se jmenujete?“

Baletka, stále tančíc, odpověděla. „Já? Netuším. Ale říká se mi Baletka. A jaké je vaše jméno?“

„Apolena.“ odpověděla.

„Krásné jméno.“ řekla Baletka a povzdechla si. Stále však tančila. Apolenu to znepokojilo a tak se zeptala.

„Nebolí vás už nohy? Tančíte celkem dlouho.“

Baletčina odpověď byla ještě víc znepokojující.

„A Vás? Musí Vás po cestě tak moc bolet. Nedivím se, že jste si musela sednout. Nebo spíš vám to nohy dovolily. Já tančím, protože pro tanec žiju.“

Apolena znejistila a začala se třást. Cítila v blízkosti neuvěřitelný strach.

„Jak to můžete vědět?“ zeptala se vyklepaným hlasem.

„Já? Vím to. Poznám, když někdo své nohy neovládá, Apoleno.“ odpověděla Baletka. Apolena začala plakat. Nevěděla proč, zřejmě to bylo strachem.

„Proč pláčete? Vůbec vám to nesluší.“ řekla Baletka.

Následně luskla a v její pravé ruce, která byla zvednutá mírně nahoru, se objevil bílý kapesník se zlatými motivy. Hodila jej po Apoleně.

„Utřete si slzy. Nemusíte se bát.“ řekla stále tančící Baletka.

„Děkuji.“ odpověděla Apolena a utřela si slzy. Následně si však všimla, že na kapesníku je iniciála. „A.“ Apoleně to přišlo velmi zvláštní. Jakoby podobný kapesník už někdy viděla. Nevěděla však kdy.

Nedalo jí to a tak se zeptala.

„Co znamená ta iniciála na kapesníku?“

Baletka neodpověděla, jen tančila. Stále se točila na pódiu, jakoby byla jen točící se malá postavička v hrací skříňce. Melodie zesilovala a začala se pomalu a jistě něco jako rozbíjet. Nebyla už tak krásná, jak byla předtím. Najednou byla neforemná. Ztrácela tóninu a připomínala spíše vrzání. Apolena si všimla, že Baletce cosi teče z chodidel. Apolena se postavila a přistoupila blíž. Nebo spíš její nohy jí samu postavily a popošly blíž k pódiu. Jakmile se podívala blíž, i hned uhnula a zalekla

se. Ta tekutina, co tekla Baletce z chodidel, byla krev. Světlá a jasně červená. Baletce začaly kromě toho téct slzy z očí a její dech se zrychlil.

„Baletko! Přestaň tančit! Vždyť, ty krvácíš!“ křičela Apolena.

„Já vím! Ale nemohu přestat tančit. Tanec pro mě znamená všechno! Nikdo není lepší, než já! Já nesmím přestat tančit! Nesmím! JÁ JSEM JEN JEDNA!“

Tato slova byly opět Apoleně nějak povědomé. Nevěděla však od koho je slyšela a kdy je slyšela. Apolena chtěla přijít k Baletce. Chtěla jí pomoct, ale nemohla. Nemohla přijít blíž, ačkoliv se opravdu urputně snažila. Povšimla si, že Baletčina kůže začíná nějak lesknout. Baletka začala křičet, z plných plic. Melodie už nebyla melodií. Už to bylo jen pouhé vrzání.

„Co se s Vámi děje? BALETKO!“ křičela Apolena.

„Měním se v to, čím jsem vždy byla. V Baletku. V lesklou Baletku, která bude neustále tančit.“ odpověděla Baletka se slzami v očích.

„Jestli vám mohu nějak pomoci, tak to řekni. Prosím!“

„Mně už není pomoci, Apoleno!“

Baletka se leskla čím dál tím víc a víc. I její obličej se pomalu a jistě začal lesknout. I její šaty vypadaly jako z porcelánu. Pomalu se

zastavovala. Už netančila. Jen stála jako holubička. Stále jí tekly slzy a její hlas pomalu slábnul.

„Ta iniciála.“ mluvila s těží. „Je tvé jméno. Ten kapesník je tvůj. Využij ho moudře. Jdi stále rovně po pláži. Prosím, u Fontány…..“ domluvit už nestihla.

Z krásně tančící Baletky, byla najednou porcelánová Baletka, která netančila, pouze stála. Apolena stála vyděšená na místě. Prohlédla si kapesník. Byl její, tak jak Baletka říkala. Melodie též utichla. Apolena se otočila a všimla si, že místa na sezení jsou pryč. Byla tam pouze ona, pódium a porcelánová Baletka. Bylo ticho, neuvěřitelné ticho. Apolena pohlédla na Baletku a všimla si, že začíná praskat. Po chvíli se rozpadla na několik střepů.

Apolena se naposledy podívala na střepy, které ležely na pódiu a poté vyšla. Dál, rovně po pláži. Šla, v rukou svírala flétnu a kapesník. Zastavila se a otočila, aby se podívala ještě jednou na pódium, aby tak naposledy mohla vzpomenout na Baletku. Jenže, pódium bylo pryč. Apolena však tentokrát v šoku už nebyla. Věřila v to, že se pódium rozpadlo, tak jako samotná Baletka. Na několik střepů. A tak se Apolena otočila a šla dál po pláži. K Fontáně.